

Laudate Dominum

Az Üllői Katolikus Egyházközség negyedévenként megjelenő lapja. XVI. évfolyam 4. szám

„Mert az Úr immár közel van hozzánk!” (Fil 4,5)

Igen érdekesen alakult családunkban az idei esztendőben az ádventi idő kezdete. Mi szülők nagyon fáradtnak, kimerültnek éreztük magunkat, sajnós a hétköznapi teendőinkben kissé elveszni látszottunk. Az első vasárnap előtt egy nappal például még nem gondoskodtunk koszorúról, ez valahogy a nagy rohanásban mindig tolódott, de ugyanígy váratott magára a készülési időre való lelki ráhangolódás is. Ezzel szemben gyermekeink már egész előző héten lázban égtek, csak erről beszélgettek egymás között, még a legkisebb is azt számolgatta, hány napot kell aludni a várva várt ádvent első estéjéig. Kis cetlikre felírták a neveinket, amiből mindannyiunknak kellett húznia egyet-egyét, annak szándékával, hogy azzal a családtaggal ádvent végéig minden nap tenni kell valami apró jócselekedetet, figyelmességet a szeretet megnyilvánulásaként. A közepesek – nagy meglepetésünkre – készítettek koszorút is, így az első közös ádventi imára ők tereltek az asztalhoz minket. Még a mostanában hit dolgaiban igencsak lazának és lázadónak mutakozó kamaszunk is őszintén imádkozott velünk, a kisebbek pedig valódi gyermeki nyitottsággal fordultak a Jóisten felé. És ami ennél még nagyszerűbb, lelkesedésük nemhogy nem lankad, épp ellenkezőleg, azóta is tart, sőt ahogyan közeledünk karácsonyhoz, mintha még buzgóbbak lennének.

Nagyon elgondolkodtatott az ő hozzáállásuk. Milyen nagyszerű, hogy a saját érettségüknek, lelki fejlettségüknek a szintjén ilyen komolyan tudják venni a készülődést. Milyen csodálatos, ahogy beleélik magukat, ahogy előkészülnek a közös imádságra, ahogy a külsőségeket a lelkieknek alárendelik. Minden emberi közösség régi tapasztalata ugyanis, hogy a nagy eseményekre készülni kell, mert így tudjuk majd intenzívebben, mélyebben megélni a fontos dolgokat. Ilyen időszak az ádvent is: amikor a Messiás érkezésére várunk, nemcsak a környezetünket, hanem lelkünket és emberi kapcsolatainkat is rendbe szeretnénk tenni. Egyházunk ezt az időszakot nagyon bölcsen négy „vasárnapnyi” időben határozta meg, amelyet értelmezhetünk úgy is, hogy ezzel az Úr négyféle eljövételét állítja elénk: először a megtestesülésben, másodszer a kegyelemben, harmadszor a halálunkban, negyedszer pedig majd az ítéletkor jön el. Ahogy haladunk előre ádventben, bizony jó volna elgondolkoznunk az utóbbi szempontokon is, és ezt a csendes, lelki készüléttel teli időszakot nekünk, keresztényeknek ennek átmélkedésére is fel kell használnunk!

Gyökössy Endre valamelyik írásában olvastam, hogy az emberek többsége szinte állandó félelemben él, s ennek okai mögött végső soron a halálfélelem áll. Mert ha csak az anyagi világ szempontjait tartjuk szem előtt, akkor tényleg depressziósok és boldogtalanok lehetünk. Az elmúlást önmagában feldolgozni – azt gondolom – lehetetlen. Az Üdvözítő és az örök élet reménye nélkül sírunk és jajgatunk, ha nem is úgy hogy mindenki hallja, de bensőnkben, lelki mélypontra juttatva önmagunkat.

Milyen nagyszerű, hogy az ádventi időben tudatosíthatjuk magunkban: nem kell félnünk, mert igenis van okunk a valódi öröme, „mert az Úr immár közel van hozzánk!” Nem csak az első héten kell lelkesednünk, betarthatatlan fogadalmakat tennünk, hanem a kezdeti lendületet növelve egyre mélyíteni kell magunkban a Megváltás műve fölötti valódi örömet, hogy úgy érkezhessünk meg karácsony ünnepéhez: ujjongunk a Megváltó születésén, hálát adunk a szüntelenül felénk áradó kegyelemért, és ismét tudatosítjuk magunkban legfőbb célunkat, az örök életet.

Kívánom mindannyiunknak, hogy átéljük: a valódi öröm, a Megváltónk érkezése nem csupán a néhány karácsonyi napra szorítkozik, hanem egész életünket áthatja!

Építsünk együtt közösségi házat!

Az elmúlt télen egyházközségünk egy maroknyi csapata gondolt egy merészet: merjünk nagyot álmodni, fogjunk bele egy lehetetlennek tűnő vállalkozásba! Építsünk közösségi házat!

Egymástól függetlenül már évek óta dédelgettük magunkban a gondolatot: valahogyan fel kellene építeni egy közösségi házat. Na, de miből és hogyan? Olyannyira reménytelennek éreztük ezt mindannyian, hogy konkrétan meg sem mertük említeni még egymásnak sem. Mígnem néhány konkrét esemény kapcsán végre nyíltan is szóba került, hogy szükségszerű ezzel a kérdéssel foglalkozni.

Kántorunk, Rauscher-né Horváth Gyöngy és Kovács Sándor vállalták magukra kis csapatunk megbeszéléseinek szervezését, az ügyek koordinálását, Kornél atyával, a tervezőkkel és a hatóságokkal való egyeztetéseket.

Első megbeszélésükön, félve az ellenállástól, még csak azt próbáltuk kitalálni, hogyan állítsuk ügyünk mellé Kornél atyát. Legnagyobb örömünkre azonban Kornél atyához semmilyen bonyolultabb taktika nem kellett (pedig igen felkészülten mentünk hozzá), szinte azonnal igent mondott. Lelkesen kezdtünk tehát bele a tervezettségbe. Arra, hogy miből, gondolni sem mertünk. Tudtuk, ez a legkritikusabb pontja az egész vállalkozásnak, de azt is tudtuk, ha a pénzre várunk, az soha nem fog az ölünkbe hullani. Lehetetlen vállalkozásnak tűnt, de el akartunk indulni az úton!

Alig kezdtünk bele a tervezettségbe, véletlenül és váratlanul megtudtuk, hogy egyházmegyénknél lehet pályázni építési munkálatok tervezésére, meglévő épületek bontására. Villámsebességgel utolsó pillanatban beadtuk a pályázatot, és lám, nyertünk annyi pénzt, hogy a tervezést, engedélyeztetést el tudtuk kezdeni. Már a Kornél atyával történt első egyeztetésen letisztáztuk, hogy milyen és mekkora lehet a ház, milyen kritériumoknak kell megfelelnie, milyen helyiségek lehetnek benne. Így az egyházmegye által küldött építésznek már a konkrét elképzeléseinket tudtuk átadni. Elkészültek az előzetes vázlatok, melyek egyeztetése zajlik most, és várhatóan hamarosan kezünkben lesznek a végleges tervek is.

Visszont ezzel együtt elérkezett az idő, amikor már nem halogatható tovább az a kérdés sem, hogy miből. Hónapok óta lázas kutató munkát folytattunk pályázatok után, amivel el tudjuk kezdeni az építkezést. Találtunk is megfelelőnek tűnőt, amire próbáltunk pályázni. Miközben az ide kapcsolódó ügyeket intéztük, papírokat, dokumentumokat gyűjtöttünk, az ölünkbe hullott a megoldás. Egy váratlan felajánlásból, az egyházközség erre a célra felhasználható keretét 10 millió forinttal kell kiegészítenünk, és a hiányzó teljes összeget megkaphatjuk támogatásként. Mindennek feltétele, hogy 2019. márciusig meglegyen a 10 millió forint, készen legyenek a tervek, és megkapjuk az építési engedélyt. A tervezés, engedélyezés meglesz. Már „csak” a 10 millió hiányzik! Ami nem tűnik elérhetetlenül sok pénznek, hiszen az egész projekt értékéhez képest elenyésző ez az összeg. Természetesen még így is nagyon sok pénz, és elképzelésünk sincs, hogyan lesz meg ilyen rövid idő alatt, de tudjuk, itt most nem szabad megállnunk. Élnünk kell a felkínált lehetőséggel!

Azt is tudjuk, egyházközségünknek szüksége van egy

működő, egy jól működő közösségi házra. A XXI. században a jelenlegi hittanterem semmiféle szempontból nem elégíti ki ezt az igényt. Kezdvé azzal, hogy szinte lehetetlen befűteni, a 100 éves nyílászárókon csak úgy szökik a meleg. Nagyon kicsi, bármilyen rendezvényt is szervezünk, mindig a jó időben kell bízunk, vagy kölcsön termet kell igénybe vennünk, mert fedett helyet nem tudunk hozzá biztosítani. Még akkor sem, ha csak magunknak szervezzük, vendégeket pedig már végképp nem hívhatunk.

És lássuk be azt is, hogy a rendszeresen misére járó fiatalabb és idősebb korosztály azon képviselői, akik nem bírnak ki hosszabb időt mosdóhasználat nélkül, télen leküzdhetetlen akadályba ütköznek. Egyszerűen nincs használható mosdó, mert a

hittanteremben ilyenkor nincs víz; el kell zární, hiszen fűtés hiányában elfagynak a csövek. Az is igaz, hogy egy 70-80 gyermeket befogadó hittanos tábor igényeinek kiszolgálására nyáron is igen-igen kevés ez az egy mosdó.

Milyen jó lenne, ha gyermekeink például a betlehemes játék próbáit, vagy az énekkari szolgáltokra való felkészülést egy meleg, barátságos környezetben tölthetnék! Nem kellene a jéghideg templomban vagy az alig melegebb hittanteremben fagyoskodni. Hiszen a misével együtt folyamatosan két órát kell itt tölteniük vasárnaponként. A felnőtt kórust is évek óta egy kedves gyülekezeti tagunk szokta befogadni a vasárnap esti próbák idejére a januártól húsvétig tartó időszakban.

Nem beszélve a nyári hittanos táborokról, ahol a déli nap melege elől nem csak a templomba lehetne elbújni, ami nem ideális hely ennyi gyerekkel. A szervezők mindig lázasan figyelik már hetekkel a tábor előtt, hogy milyen idő várható, mert ha több napon át is esik, az lehetetlenné teszi a lebonyolítást, egyszerűen nincs hova menni. Emlékszem olyan esetre is, amikor az elsőáldozás utáni meghitt kakaózásnak hirtelen végett vetett egy váratlan zápor.

De annyi minden másra is lehetne használni még. Az imaórák, bibliaórák, házasságalkalmak után sokszor olyan jó lenne még kicsit tovább maradni és együtt kötetlenül beszélgetni, esetleg egy pohár tea, süti mellett. Jó lenne többet tudni egymásról, hogy ne idegenekként ülünk egymás mellett vasárnap a templomban. Az is jó lenne, ha az ifjúság szeretne itt összejönni, nem csak a „vezetett alkalmakon”, hanem maguktól is szervezhetnének például kártya- vagy társasjátékeket, csocsó-, pingpong-bajnokságot stb., ahol szabadabb keretek között, de mégis biztonságos helyen, jó társaságban tölthetik el a szabad idejüket.

A meglévő alkalmaink, közösségeink mellé szervezhetünk magunknak újakat is. Évek óta gondolkodom rajta, hogy milyen formában lehetne összehozni az idősebb korosztályt is egy vagy több közösségbe. Máshol láttam, hogy van pl. asszonykör, ahol ez a korosztály képviselteti magát, és olyan programokat szerveznek, ami őket érdekli. A nyári lelki gyakorlatunkon Kornél atyának volt egy megjegyzése, ami engem nagyon szíven ütött: más egyházközségekben sem az atyák szervezik ezeket a programokat, alkalmakat, hanem a vállalkozó kedvű gyülekezeti tagok. Azóta is sokszor eszembe jut, hogy mernünk kell bátornak lenni, és ha eszünkbe jut egy jó ötlet, próbáljuk megvalósítani. Lehet, hogy néhányszor

ANYAG ÉS SZÍNHASZNÁLAT:
A TEMPLOMMAL HARMÓNIÁBAN
FEHÉR ÉS VILÁGOS HÍDEGSZÜRKE SZÍNEK A HOMLOKZATON
NATUR KERÁMIA TETŐFEZÉS

kudarcot vallunk, nem úgy sikerül, de nem szabad feladni. A kitartó munka előbb-utóbb meg hozza gyümölcsét.

Hát ezekhez és hasonlókhöz szeretnénk most a megfelelő helyszínt biztosítani. De ez innen már nem megy csak akkor, ha az egész egyházközség egy emberként áll az ügy mögé. Erős összefogás és nem lankadó kitartás kell hozzá. Nem kevés pénz kell összegyűjtenünk nagyon rövid idő alatt, és ez csak együtt, közös erővel megy.

Kérünk mindenkit, hogy a lehetőségeihez mérten anyagiakkal és imádságaival támogassa ezt a célt. Kérjük, hogy kutassanak adományozók után. Hirdessék ismerőseik körében, hiszen nem csak nekünk, de akár egész Üllő városnak hasznára lehet ez a ház. Például nem csak egyházközségi tagok gyermekei vesznek részt a nyári táborokban sem.

Ígérjük, hogy a misék hirdetésein keresztül rendszeres tájékoztatjuk majd a kedves híveket, hogy mindenki naprakész információk birtokában legyen mind az adományok, mind a munkálatok előrehaladásának tekintetében.

Ez a maroknyi csapat hisz az összefogás erejében és a közösségünk tagjaiban! Mostantól legyen szívügyünk a közösségi ház megépülése!

Véleményem szerint ezt a házat elsősorban nem magunknak, hanem a gyermekeinknek, unokáinknak építjük. Hiszem, hogy felnőhet itt egy, sőt több generáció, akiknek az itteni hittanos, ifis alkalmakból életre szóló barátságai, továbbmegyek, szentségi házasságai származhatnak. Fontos, hogy lássák, tapasztalják, hogy közösséghez tartozni szükséges és jó.

Ehhez a megfelelő helyet szeretnénk most megépíteni, ahol például járhatunk előttük a programokon való részvétellel, azok szervezésével, lebonyolításával. Ebbe nőjenek bele, ez legyen számukra a természetes közeg, ahol jól érzik magukat, és nem kíváncsoznak máshová tartozni.

Jánosi Erika

Ahová az adományokat várjuk:

Az Üllői Templomért Alapítvány számlaszáma: 14100574-19960749-01000008

***A templomban is kihelyezünk egy perselyt,
„adományom a közösségi ház építéséhez” felirattal.***

Őszi kiruccanás

Október közepén egy visegrádi kirándulásra hívtuk ifiseinket, hogy az élvezetes túra során folytatódjék a közösség összekovácsolása. Megérkezve a királyi településre nem sokat teketóriáztunk, azonnal a Várhegyre indultunk, aminek bevezető szakaszán mindenki azt a feladatot kapta, hogy a természet szemlélése közben gondolkodjon el azon, mit üzen keresztény hite, istenkapcsolata számára egy-egy kőnek, sziklának, fának, gyökérnek, erdőrészetnek a látványa.

Eleinte Paul Verlaine költői remeklését, az „Őszi chanson” szavait juttatta eszünkbe a természet: „Ősz húrja zsong, jajong, busong a tájon, s ont monoton bút konokon és fájón”; ám amint a reggeli ködös szürkeséget átragyogta a fényes napsugár, az évszak rögtön a szebbik arcát mutatta, s ezáltal a hangulatunk is jobb lett.

A tatárjárás utáni, még IV. Béla idejében épült fellegvárba nem mentünk be, csak rátekintettünk, mert célunk nem az emberkéz alkotta építmények megtekintése, hanem az Isten teremtette természet szemlélése volt.

Egy könnyed sétát követően megosztottuk egymással, kibem mit idézett fel a táj, illetve annak egy-egy eleme. Íme néhány meglátás:

„A hegyoldal azonos fajtájú fái között egy magányos fenyő magasodott, ami a hívő ember helyzetére emlékeztetett, aki ismerősi körben, ám a fenyőhöz hasonlóan ott

elkötelezett katolikusként sokszor egyedül van egy munkahelyen vagy kell helyállnia és példát mutatnia.”

„A rengeteg őszi színes levél az egyházat tükrözi abban az értelemben, hogy bár egy közösség vagyunk, mégis sokszínűek, különböző lelkülettel, karizmákkal megáldva, és mindenki nélkülözhetetlen az Isten országában, mint ahogy az erdő tarkasága is csorbul, ha kivonunk belőle egy-egy színt.”

„Az itt-ott kimeredező sziklák azt sugallták, hogy az időjárás viszontagságai lemoshatják róluk a termőföldet vagy a homokot, míg a kő megingathatatlan évezredek óta, így mi is biztos sziklaalapra építsük hitünket, vagyis az Istenre, a Bibliára és az egyház tanítására.”

A rövid elmélkedés után folytattuk utunkat, amelybe még egy eltévedés is belefért, bizonyára azért, hogy felhívja figyelmünket az Isten jóságára, aki még a bűnösnek is kegyelmet ad, hogy térjen le a rossz ösvényről és válassza az üdvösség útját. Tehát meglelve a helyes irányt, leereszkedtünk a hegyről, és a Salamon-toronynál rápillanthattunk a Dunára, tudván, hogy a hét évszázaddal ezelőtt itt tartózkodó Károly Róbert királyunk szeme elé hasonló látvány tárulhatott.

Hazaindulásunk előtt pedig egy közös rózsafüzér-imádsággal köszöntük meg a Mindenhatónak az együtt töltött napot.

Kovács Kornél

Eukarisztikus Kongresszusra készülve

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a római katolikus egyház rendszeresen, négyévenként megrendezett, világméretű eseménysorozata, melynek célja az Oltáriszentség megismerésének és tiszteletének elmélyítése. 1938-ban már tartottak egyet Budapesten, és 2020-ban ismét a magyar főváros adhat otthont az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak.

Erre egyházközségünk is készül imával, szentségimádásokkal, különböző lelki programokkal, és mindenekelőtt életünk megújításával. A készülébe természetesen beletartozik a világtalálkozó lényegének megértése, melyhez remélhetőleg segítséget jelent az alábbi rövid történeti áttekintés.

Az eucharisztikus kongresszusok kezdeményezője Emilia Tamisier, egyszerű dél-franciaországi asszony volt, aki eleinte zarándoklatokat szervezett az Eucharisztia jegyében, első alkalommal 1874 júniusában Avignonba, majd egy hónappal később Arsba, Vianney Szent János egykori szolgálati helyére. A következő évben Douaiba gyűltek össze Tamisier asszony felhívására, ahol a szervezők ötméretre ötvenezer hívó és öt püspök vett részt a zarándoklaton.

E sikeren felbuzdulva a francia eucharisztikus mozgalom vezetői elhatározták, hogy a zarándoklatokat minden évben megtartják, s külön kongresszussal zárják le azokat. Így került sor 1875 szeptemberében az első nemzeti eucharisztikus kongresszusra Faverney-ben, ám a folytatást a Harmadik Köztársaság egyházellenes intézkedéseivel megakadályozta.

A kedvezőtlen légkör miatt csak 1881-ben folytatódott a találkozó az észak-franciaországi Lille-ben, és ez volt az első, amelyik már a határokon is átívelt. A háromnapos ünnepség nagyjából úgy zajlott le, mint a későbbi kongresszusok; a szentmisékkal, szentségimádással és elmélkedéssel töltött napokat körmenet koronázta.

A résztvevők javarésze Franciaországból vagy a szomszédos országokból jött, de nem elhanyagolható a Közép-Európából illetve Mexikóból és Chiléből érkezett zarándokok száma. A rendezők bíztak abban, hogy a kongresszusok sora már nem fog megszakadni, mint történt a faverney-i után, ezért állították fel az Állandó Nemzetközi Előkészítő Bizottságot, melynek első feje Lille ordináriusa, a cambray-i érsek lett.

Az első nemzetközi eucharisztikus kongresszusokat jobbra Franciaországban, vagy francia nyelvterületen tartották. Valóságos áttörésnek számított a nyolcadik, 1893-as jeruzsálemi kongresszus, nemcsak azért, mert az Oszmán Birodalomban rendezték, hanem mert itt képviseltette magát először a pápa követel Benoit-Marie Langenieux bíboros személyében.

Az 1905-ös római világgongresszuson maga X. Piusz pápa, az Eucharisztia nagy tisztelője is részt vett, aki elhatározta, hogy ezután valamennyi hasonló eseményre elküldi hivatalos követét. Fényes külsőségek között zajlott az 1912-es bécsi, szerényebb és inkább lelki megújulást hirdető az 1913-as máltai és 1914-es lourdes-i, de sajnos az első világháború és az utána következő feszült nemzetközi helyzet miatt a következő kongresszust csak 1922-ben tartották meg, Rómában. Ezt 1926-ban Chicago követte, mely Gergely Jenő történész szavaival élve igazi amerikai stílusban rendezett ünnepség volt: a minden addigi méretet túlszárnyalni akarás igényével és az elmaradhatatlan show-elemekkel.

A kongresszuson közel egymillióan járultak szentáldozáshoz, hatvanezer tagú kórus énekelt, a főünnepségeknek helyt adó stadionban a Szent Péter-bazilika főoltárának hű másolatánál mondták a szentmisét. Azonban nemcsak a minden képzeletet felülmúló kül-

sőségek miatt jelentős a chicagói kongresszus, hanem mert magyar küldöttség is részt vett rajta Csernoch János bíboros vezetésével. 1928-ban Sydney, 1930-ban Szent Ágoston halálának 1500 éves jubileumára emlékezve Karthágó, 1932-ben pedig Szent Patrik partraszállásának 1500. évfordulóját ünneplő Dublin adott otthont az eucharisztikus világgongresszusnak. Az 1934-es Buenos Aires-i kongresszus külön jelentős: itt képviselte először a pápát kúriai bíboros, Eugenio Pacelli bíboros-államtitkár személyében, aki később XII. Piusz néven lett egyházfő.

A legutóbbi találkozót 2016-ban a Fülöp-szigeteki Cebuban tartották, ahol az ázsiai evangelizációnak kívántak új lendületet adni, és ahol - bár ez a város nagyon messze fekszik a katolikus földrésztől - a világ 72 országából érkezett 12 ezer küldött vett részt, köztük az Erdő Péter bíboros vezette magyar delegátus. Az esemény méreteiről sokat elárul, hogy az egyhetes programsorozat záró szentmiséjén több mint egymillió ember imádkozott. Egyébként pedig itt jelentették be, hogy az 52. találkozó Magyarországon, Budapesten lesz.

Következő lapszámunkban a hazánkban először rendezett, 1938-as kongresszus történetét ismerhetjük meg.

„Immár fénylik te jászolod, az éjből új nap támadott, mit nem borít el semmi éj, szüntelen hittel tündököl!”

Szent Ambrus úrvjévi himnuszából

Másfél óra megerősítés

Kíváncsiságból rákattintottam az interneten Pál Ferenc atya nevére, és rengeteg találat között szemezgettem. Az életrajzi adatai alapján tudható róla, hogy aktív sportolóként, magasugróbajnokként indult, 1996-os pappá szentelése után szolgált káplánként Terézvárosban és Rákoskeresztúron, lelkipásztorkodott a Kövi Szűz Mária plébánián, 2005-től a Semmelweis Egyetem Mentálhigiéné Intézet munkatársa lett. Papi pályafutásának kezdetétől heti rendszerességgel hittanórákat, előadásokat tart fiataloknak pszichológia, teológia és mentálhigiéné témakörben (ez utóbbi tulajdonképpen a pszichológia tudományának az egyik ága, nevezhetjük lelki egészségvédelemnek, azaz a célja a pszichés zavarok megelőzése, az egészséges lelki élet kialakítása és megtartása). Híres keddenkénti előadásai – melyeket 2001-től a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, később a MOM Kulturális Központban tartott – rendkívül népszerűek, van, hogy ténylegesen ezek hallgatják tanításait. Az előadások tematikája meglehetősen széles körű, a közösségi és családi konfliktusoktól a személyes lelki egyensúly kérdésein és a párkapcsolati-házassági problémákon át a transzcendenciával kapcsolatos témákig terjed.

A munkásságáról, előadásairól szóló vélemények az interneten többnyire nagyon pozitívak, de akad egy-két keményebb bírálatot megfogalmazó hozzászólás is. „Szórazotató, kicsit talán örült, ugyanakkor nagyon is komoly, fajsúlyos előadásai a laikusok számára is izgalmasak, élvezetesek”, „olyan is akadt már, aki bár kiábrándult az egyházból, mégis Pál Feri miatt tért vissza a valláshoz”. Olvasható a következő is: „egy hölgy arról írt, hogy férje ugyan nem kedveli a papokat, de a lelkipásztor előadásait mégis mindig meghallgatja”.

Ezzel szemben olyanokat is találtam, akik keményebben támadják, kiragadják szövegrészleteit, komolytalannak tartják, úgy vélik, felhígítja, kiárusítja a hitet. Úgy gondolják, ezen az áron lehet egyre népszerűbb, hódíthat meg a kereszténységen túl is embereket.

Nos, igencsak megörültem, amikor barátaink kérdezték, elmegyünk-e velük egy novemberi szombat estén Gyömrőre, ahol a „Fordulat a változás kulcsa” című Pál Feri-előadást hirdette meg a Gyömrőért és Ifjúságért Kör. Pontosan azért, mert már többször, több helyen olvastam és hallottam róla, őszintén szólva igencsak érdekelt az előadó személye. És hát be kell vallanom, nem bántam meg a dolgot! Az előadás kapcsán több dolgon is elgondolkoztam.

Először is meglepett, hogy telt ház volt. Különböző korú emberek, jellemzően felnőttek, de idősebbek és fiatalabbak is voltak, mindenesetre zsúfolásig megtelt a városi Művészeti Központ nagyterme, olyannyira, hogy még a folyosón is ültek jónéhányan, ahol kivetítőn nézhették az előadást. Gyömrőt hasonlóan Üllőhöz, agglomerációs alvóvárosnak gondoltam, így abból kiindulva, hogy Üllőn semmilyen rendezvényen – legyen az egyházi vagy világi szervezés – talán Bőjte Csaba testvér előadását leszámítva – nem láttam ennyi embert, igencsak meglepett ez a nagyfokú érdeklődés. Mondjuk nem is csalódhatott a résztvevők többsége, mivel az ott töltött másfél óra lenyűgöző volt. Nemcsak azért, mert érdekes volt a téma, hiszen mindannyiunk életében előforduló, mindannyiunkat érintő kérdéseket feszegetett, emellett érdekfeszítő és közérthető volt, látszott, érződött az előadón, hogy szakértője a témának, és nem a levegőbe beszél, hanem komoly elméleti és gyakorlati szakmai

tudással rendelkezik. A „díszlet” mindössze három szék volt, ezeket úgymond használta is az előadása közben, időnként eljátszva, hogy amikor az egyik széken ül, akkor ő a lelkipásztor, amikor a másikon, akkor pedig a páciens szerepében szólal meg. Néha csak figyelemfelhívás, nyomatékosítás végett ült át egy másik ülő alkalmatosságra, vagy éppenséggel felállt a hangsúlyosabb rész kedvéért.

Nem is lehet egy szóval megfogalmazni, miért volt nagyszerű ez a másfél óra. Pál Feri karizmatikus személyisége, közvetlensége, bölcsessége nagyon meg tudja fogni a hallgatót. Emellett baráti hangnemben beszél olyan kérdésekről, amelyek mindannyiunkat érintenek, és nemcsak a nehézségeket taglalja, hanem megoldási javaslatokat is sugall, nem kis öniróniát csempészve az előadásába.

De ez még nem minden, ettől még önmagában nem lett volna különleges az előadás, hiszen jó előadókkal, karizmatikus személyiségekkel, szakmailag színvonalas rendezvényekkel már nem egyszer találkoztam. Ami miatt mégis rendkívülinek éreztem ezt az estét, az Pál Feri atya hitelessége volt. Bár a kezdetekkor leszögezte, hogy ő most mentálhigiénés szakemberként fog beszélni, ám a személyiségén mindenkor átüt a papi hivatása. Mindjárt az elején – mintegy keretet adva az előadásnak – azt is megemlítette, hogy ő pap, és hogy ezt nagyon szereti, a mondandóját pedig egy személyes példával nyomatékosította a végén, ugyanis első miséjéről mesélt zárásként. Már az első problémafelvetésnél hozzátette, hogy természetesen az erkölcs keretein belül maradva kell érteni a példait, ami ma már sajnos nem is annyira egyértelmű, még keresztényeknél sem. Egyszóval bámulatos volt, élvezetes és hiteles, ezáltal nagy megerősítés, tanúságtétel számomra.

Sokszor vitatkozunk mostanában kamasz és kamaszódo gyerekeimmel hitről, erkölcsről, bűnről, üdvösségről, egyszóval az élet nagy kérdéseiről. Azt tapasztalom, hogy nagyon fontos nekik a hiteles példa. Ahogy visszaemlékszem a saját kamaszkoromra, rájövök, hogy akkortájt mennyire sokat jelentettek nekem is a hiteles vallásos, hívő személyiségek. A nagyszüleim példája vagy a kántorképzőn oktató nagy tudású, megingathatatlan hitű, karizmatikus papok, tanárok személyisége a további életemre óriási hatással voltak. És el kell ismernem, most is „jól jönnek” az ilyen példák. Annak ellenére, hogy Feri atya kijelentette, most nem papként beszél, tulajdonképpen egész személyiségéből sugárzott, hogy az ő élete Istennek szentelt élet. Pontosan azzal, hogy nem erőltetve, de rejtetten minden gondolatában benne volt a természetes jóra, és végső soron az Istenre irányultság, illetve hogy egész lényé derűt, biztos tudást, szilárd hitet közvetített, talán több embert irányít Isten felé, mintha kifejezetten dogmatikusan erről beszélt volna.

Nekünk, a világban élő keresztényeknek óriási példakép lehet egy-egy ilyen személyiség, pontosan azért mert ilyen finoman is ki lehet jelteni, hogy én keresztény vagyok, igenis eszerint igyekszem élni és szeretek keresztény lenni, mert ez az igazi öröm és boldogság. Aztán pedig nem kell feltétlenül hittételekről értekezniük vagy gyözködni másokat, egyszerűen csak hitelesen, szelíden, de határozottan ki kell fejeznünk a világ felé az örömhírt, hogy gondolkodjanak el, és legyen kedvük velünk tartani!

Mezei Zsófia

„Adjál akkor is, ha kevés van neked is, adjál akkor is, ha neked is szükséged lenne rá, adjál akkor is, ha neked nem adtak, adjál akkor is, ha a szavaknál többre van szükséged - és közben észrevétlenül a reménység emberévé leszel.”

Pál Ferenc

Beszélgés Tirczka Sebestyén cserkész csapatparancsnokkal

- Beszélne egy kicsit a cserkészmozgalom történetéről?

A történet az 1900-as évek elejére nyúlik vissza, amikor is egy angol katonatiszt, Lord Robert Baden-Powell of Gilwell (cserkészeknek csak BiPi), a búr háborúban önkéntes fiúkat szervezett be a futárszolgálatába. BiPi felismerte a fiatalokban rejlő erőt és lehetőséget.

Egyre többet foglalkoztatta a gondolat, hogyan lehetne értékes időöltést biztosítani a sokszor az utcán lézengő srácoknak. Nevelési módszereit aztán 1907-ben, Brownsea szigetén egy egyhetes táborban ki is próbálta. Ez tekinthető a cserkészet megalakulásának. Tapasztalatait és az alapokat a Scouting for Boys című könyvében ki is adta 1908-ban, ami nagy gyorsasággal terjedt.

Szerte a világban tanárok és egyéb nevelők kezdtek el megismerkedni módszereivel. Magyarországra is a piarista iskolákon keresztül jutott el a cserkészet híre. Meg is alapultak az első csapatok, és innentől csak a háború viszontagságai szabtak gátat a mozgalom terjedésének.

- Milyen a cserkészet szervezeti felépítése? Hány tagja van ma Magyarországon? Milyen a korosztályok közötti megszólás?

A világ cserkészeit WOSM (World Organization of the Scout Movement), a Cserkészmozgalom Világszervezete fogja össze. Ezen belül van jelen a Magyar Cserkészszövetség, kb. 15 ezer taggal. Országszerte több mint 200 cserkészcsapat működik. Azért, hogy a nevelés minél hatékonyabban valósulhasson meg, kisebb közösségekre, őrsökre, valamint korosztályokra bontva kezeljük a gyerekeket.

Alapvetően iskolakezdekéskor lehet csatlakozni a cserkészethez, így a legkisebbek korosztálya 6-10 év. Ők a kiscserkészek. A 10-14 évig terjedő korosztály a cserkészkorosztály. BiPi ilyen korú fiúkra próbálta ki a módszereit, ezek ma is ilyen idős fiatalokon működnek a legjobban, éppen ezért ez a korosztály a legnépesebb. Őket követik a 14-17 éves korszak, akik már túlnőtték a klasszikus cserkészet kereteit, és nagyobb szabadságra és felnőttiségre vágyanak. Az ő vezetőik nagyobb teret engednek nekik, amin belül felfedezve a saját határaikat szabadon „kószálhatnak”.

A már felnőtt, 18-22 éves fiatalok a vándorok. Ők azok, akik legjobban igyekeznek a cserkészeszméket a világi életükben megélni, és továbbadni az embereknek. Bár nincs felső korhatár a cserkészkedéshez, általában a húszas éveik közepén járók inkább a munkára vagy a családra koncentrálnak már.

- Mi a cserkészet fő célja? Mennyire játszik benne fontos szerepet a vallás? Van-e missziós célja, vagy a lényeg a szabadidő értelmes eltöltése?

A cserkészet célja, hogy a gyerekek testben és lélekben fejlődjenek, megismerjék önmagukat és Isten felé növekedjenek. Fontosnak tartjuk, hogy cserkészeinkből olyan felnőttek váljanak, akik tudnak, és mernek felelősséget vállalni, életrevaló és hasznos részét képezik a társadalomnak. Sík Sándor szavaival élve: „Emberebb embert, magyarabb magyart nevelni.”

Az értékrend, amit képviselünk, szorosan kapcsolódik a kereszténységhez, a vallás kezdetektől fogva része a mozgalmunknak. Igyekszünk a gyerekeknek megmutatni Isten egy olyan arcát, amit a városokban maradván nehezen tudnának megismerni. Ez a természet.

- A nagy kihagyás miatt sokak fejében ma is a két világháború közötti időszak képei élnek a cserkészetéről. Nem idejélmúlt egy ilyen mozgalom a XXI. században? Ma is van létjogosultsága?

Úgy gondolom azok az értékek, amiket BiPi megfogalmazott sok év elteltével is érvényesek maradtak, és érvényesek lesznek. Az viszont, hogy hogyan adjuk át őket, nem mindegy. A cserkészet azért is tud vonzó és sikeres maradni, mert képes igazodni a környezet és az emberek változásához. Az őrsi rendszerünk lehetővé teszi, hogy lépést tartjunk a korrallal, hiszen ezen kisközösségeink élén a vezetőteknél mindössze néhány évvel idősebb őrsvezetők állnak, akik meg tudják szólítani a cserkészeinket, reagálni tudnak az őket érintő problémákra.

- Milyen programokon vehet részt, aki csatlakozik a cserkészethez? Mennyi időt vesz igénybe?

Azért, hogy a gyerekek fejlődését folyamatosan kísérhessük, az év minden szakában szervezünk programokat. Az őrs hetente találkozik az őrsgyűlések keretében, amikor megismerkednek egymással, elsajátítják a cserkészeszméket, a cserkész tudásanyagot, ami a táborban lévő élethez szükséges.

Ezen felül minden évszakban a csapatok is találkoznak egy-egy kirándulásra, vagy több napos portyára. Az egész év megkoronázása természetesen a tábor, amikor 10 napon keresztül az erdőben, nomád körülmények között élünk. Ezen kívül csak a kreativitás szab határt, hogy a vezetők milyen programokat szerveznek a gyerekeknek, a lehetőségek száma szinte korlátlan.

- Szélesebb körben leginkább a nomád táborok ismertek a cserkészek világából. Hogyan viselik ezeket a mai, technikai eszközök sokaságával körülvett, virtuális közegben élő gyerekek? Milyen hatással van rájuk?

A nyári táborunk előtt tartottam egy szülői értekezletet az „újjonc szülőknek”. Akkor bevallom kicsit félve vetettem fel a vezetőséggel közösen hozott elhatározásunkat, miszerint a tábor elején beszedjük a mobiltelefonokat, és csak a végén adjuk vissza. Nagy megkönnyebbülésemre heves bólogatás volt a válasz. A szülők tehát támogatják ezt a vonalat, de mi a helyzet a gyerekekkel? Nos, a legtöbben örömmel tették be a vízhatlan dobozba a készülékeket, sőt voltak akik eleve

nem is hoztak magukkal. Minden telefonhívás kiszakadás az erdei környezetből, egy olyan elzárt világból, amiben már nagyon ritkán van része a legtöbb gyerekeknek. Amikor csak a saját képességeimre vagyok hagyatkozva, amikor nem támogatom meg az érzéseimet műszerekkel, amikor csak a magammal hozott legszükségesebb tárgyak vannak nálam, ilyenkor lehet a legtöbbet tanulni és fejlődni.

Egy cserkész tábor után, amikor megtapasztaltuk az időjárás viszonyosságait, megtanuljuk jobban tisztelni a természetet és a teremtett világot.

- Te miért csatlakoztál a cserkészethez? Mi fogott meg benne annyira, hogy vezetőként is részt vállalsz a mozgalom tevékenységében? Mi az a plusz, amit hozzátesz az életedhez?

Mindig is vonzott a felfedezés öröme, amikor járatlan utakat tehetek járttá. Későbbi cserkészéletem során ez átvitt értelmet is nyert. Elmehetek a határainig, új képességeket fedezhetek fel magamban és fejlődhetek.

Szerintem az a legjobb a cserkészletben, hogy a cserkész törvény által egy biztos alapra építközhetünk, de hogy mit építünk rá, rajtunk múlik. Mindenki

megtalálhatja az érdeklődési körét, fejlesztheti magát. Vezetőként tudom segíteni azt a bizonyos jó alapra való építkezést, példa lenni, tanácsot adni, ha éppen arra van szükség. Motivál, hogy minél többen keresztül-mehessenek egy olyan hatalmas személyiségfejlődésen, amiben nekem volt részem, és mind a mai napig részem van. A cserkészlet eszméletlenül sokrétű. Úgy érzem cserkészként kitágult a komfortzónám, sok helyzetben kipróbálhattam magam, ezért kiegyensúlyozottabban tudok jelen lenni a magánéletemben is. Ezeket az élményeket főleg vezetőként éltem meg.

- Mi a legkedvesebb, legmeghatározóbb emléked, élményed a cserkészlettel kapcsolatban?

Bár csapatparancsnokként már nem vezetek aktívan őröt, mégis a legkedvesebb élményeim az őrvezetői időszakhoz kötődnek. Amikor látod jól szórakozni a rád bízott gyerekeket, és azt érzed, kicsit azért te is hozzásegítetted ahhoz, hogy jobb ember legyen. A legmeghatározóbb meg az az időszak volt, amikor magamon láttam az ugrásszerű személyiségfejlődést. Ezt a vezetővé válásom során tapasztaltam.

Bán Róbert

„Úgy éljétek, mint a világosság gyermekei!” (Ef 5,8)

Most, amikor a legrövidebbek a nappalok, amikor az év legsötétebb napjai követik egymást, különösen vágyunk a fényre, legyen szó akár arról, hogy beérjünk a kivilágított, meleg szobába, vagy arról, hogy végre kisüssön a nap. Azonban nem csak természeti, hanem lelki értelemben is a világosság utáni vágyról szól ez az időszak, hiszen advent idején vagyunk, az Úr eljövételére várakozunk.

A világosságnak és a sötétségnek, mint jelképnek különösen gazdag rendszerét vonultatja fel a Szentírás is. Isten első szavaitól kezdve a Teremtés könyvében: „És Isten szólt: »Legyen világosság!« És lett világosság. Látta Isten, hogy a világosság jó.” (Ter 1, 3-4), a Jelenések könyvének utolsó látomásáig, ahol Isten szolgálai számára „nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak rá a lámpa világitására, sem a nap fényére” (Jel 22, 5), rengeteg példát találhatunk erre.

Fontos megjegyezni, hogy sötétség is Istentől való, ezért nem istenellenes hatalom, hanem ugyanúgy, mint a világosság, hirdetheti a Teremtő dicsőségét: „Aldjátok az Urat világosság és sötétség, dicsérjétek, és mindenekelőtt magasztaljátok őt mindörökké!” (Dán 3,72). Ezzel együtt – mivel „Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.” (1 Jn 1,5) – a sötétség az Istentől elfordult, tévelygő vagy bűnös ember állapota, és legtöbbször valamilyen negatívumhoz: a halálhoz, gonoszszághoz, bűnhöz, tudatlansághoz kapcsolódik, amint azt a következő példák is mutatják: „A gonoszok útja sötétség, nem tudják, mibe botlanak.” (Péld 4,19), „Tévedés és sötétség a bűnösökkel jött a világra.” (Sir 11,16), „mielőtt elmegyek, hogy vissza ne térjek többé a sötét és a halál árnyékával borított földre” (Jób 10,21) „Elfogott a reszketés és a félelem, és sötétség borított el engem” (Zsolt 55,6).

A sötétség annak az embernek az állapotaként is megjelenik a Bibliában, aki Istent nem ismeri. „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát; akik a halál árnyékának országában laknak, azokra világosság ragyog.” (Izajás 9,1). Ez a rész egyben a messiási jövendölések egyike is, amelyek sokszor használják a fényt, a világosságot a Megváltó eljövételével kapcsolatban. „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted! Mert íme, sötétség borítja a földet, és homály a népeket, de fölötted felragyog az Úr, és dicsősége megjelenik fölötted. Nemzetek jönnek majd világosságodhoz, és királyok felragyogó fényedhez.” (Izajás 60,1-3); „Most bocsátd el, Uram, szolgádat a te igéd szerint békességben, mert látták szemeim üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél, világosságot a nemzetek megvilágosítására és dicsőségére népednek, Izraelnek.” (Lk 2,29-32)

Később Jézus is használja a fény-szimbolikát saját magával kapcsolatban: „Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12); „Azért jöttem a világba, hogy világosság legyek, hogy mindaz, aki hisz bennem, sötétségben ne maradjon.” (Jn 12,46) Nekünk pedig választanunk kell, hogy Isten akarjuk-e követni, a megtérés útjára lépünk, vagy a bűn sötétségében maradunk. „Mert mindaz, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy el ne marasztalják a cselekedeteit; de aki az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, mert Istenben cselekedte azokat.” (Jn 3,20-21)

Mint Isten által teremtett lény, az ember arra hivatott, hogy a fényt válassza, és maga is az isteni fényt sugározza szét. Már a választott népről is így ír az Ószövetség: „a nemzetek világosságává teszlek” (Iz 49,6), az Újszövetségben pedig az üdvösség által kiteljesedik ez a kép: „Mert valamikor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Úgy éljétek, mint a világosság gyermekei.” (Ef 5,8)

Karácsonyra készülve, az advent csöndjében, a hosszú éjszakák, sötét hajnalok idején tudatosítsuk újra magunkban, hogy a legnagyobb ajándék, amit valaha kaphattunk, az üdvösség és az örök élet, amely az Úr Jézus eljövételével vette kezdetét. „Ti pedig választott nép, királyi papság, szent nemzet, megváltott nép vagytok, hogy hirdessétek annak üdvözítő tetteit, aki a sötétségből meghívott titeket az ő csodálatos világosságára.” (1Pét 2,9)

Bayer Erika

„Az Úrban való öröm az erősségeitek”

Örömet kapunk és örömet adunk, és ez tetszik Istennek, aki prófétája által arra biztat bennünket, hogy „az Úrban való öröm az erősségeitek” (Nehemiás 8,10).

2013-ban alakult helyi csoportunk az országos Karitáshoz csatlakozva, önkénteseink száma megközelítőleg húsz fő.

Hálásan köszönjük azok áldozatát, akik bármi módon segítségünkre vannak testvéreink szolgálatában. Köszönjük azoknak, akik imáikkal támogatnak, akik adományokkal segítenek (élelmiszer, ruhák, játékok, bútorok stb.), köszönjük az önkéntesek munkáját, és köszönjük azoknak, akik a szükségét szenvedőkre felhívják a figyelmünket!

Elsősorban azonban az Istennek tartozunk mindezért köszönettel, és emellett természetesen embertársainknak is, mivel munkánk sok nagyszerű eredményt terem. Az évek óta megrendezésre kerülő Karitászbálók bevételéből és a tartósélelmiszer-gyűjtéseink eredményeképpen az üllői rászoruló családok közt az adventi és a nagyböjti időszakban (30-50 db) csoportot osztunk szét rendszeresen. Munkánk célja az is, hogy általunk áldásban részesüljenek azok a testvéreink, akik rászorulnak a támogatásra, a felebaráti szeretet konkrét megmutatkozására.

Az egyházmegyei karitás segítségével olyan gyerekeket tudunk minden nyáron táborba küldeni Drégelypalánkra, akiknek más nyaralási lehetőségük nincs. Hátrányos helyzetű családok részesülnek minden évben a pelenka programban (720 db pelenka/család). Az iskolakezdekori rendszeresen tudunk támogatni négy-öt családot. Már több alkalommal küldhettünk családokat nyaralni, kikapcsolódni néhány napra az Erzsébet táborba. Nem egy esetben tűzifát igényeltünk és küldtünk tovább a rászorulóknak a téli hidegek ellen.

Mindezekért pedig különös hálával tartozunk a Jóistennek, legfőképpen azért, mert ezt a munkát, melyet önként vállalunk, örömmel végezzük!

„Öröm kell a szívekbe, melyekben a Szentlélek lakik! Öröm kell a

keresztet viselő lelkekbe, öröm a bánatos és sebzett lelkekbe, öröm a küszködő s harcot vívó lelkekbe; ahol Isten van, ott öröm is legyen. És pedig azért legyen, mert az öröm erő, s a lehangoltság gyöngeség. És pedig azért legyen, mert az öröm erő s a lehangoltság gyöngeség.” (Prohászka Ottokár húsvéti gondolatai)

Ennek az örömnek lehetünk hivatásunk teljesítésében is részesei, és amikor engedjük, hogy Isten, a mi mennyei Atyánk maga tegyen jót általunk, akkor az öröm nő a szívekben, mely segít jónak lenni, reménnyel élni, másokra figyelni, közös felelősséggel Isten Országát építeni. Köszönöm munkatársaink, áldozatos helytállását, munkáját!

Végül pedig köszönjük azok nyitottságát, akik elfogadják szeretetünket és lelkileg is közel kerülnek ahhoz az Örömhírhez, amit Jézus ma az Egyházon keresztül küld nekik.

Segítségkérést vagy felajánlást a 30/945-7716 vagy a 30/436-5116-os telefonszámokon tudunk fogadni.

Isten áldása legyen velünk ebben a munkában továbbra is. Tegyük a dolgunkat örömmel és készségesen, és munkánk jutalmaként legyen egyre több ajkon Isten dicséretére ima és a másik emberre mosolygó szeretet!

Vida Bernadett

„Hogy életük legyen, és bőségben legyen...” (Jn 10,10)

Lelki adoptálás és vándorbölcső-mozgalom a születendő gyermekekért

Advent a Megváltó születésére való készülődés időszaka. A karácsony várása a családokra és a születendő gyermekekre irányítja a figyelmet.

Nagyon fontos, hogy megismerjük azokat a családokat, aki keresztény hitükben erősek, példamutató életet élnek, és a szolgálatban követendő mintát adnak. Egy a Kárpát-medence keleti végeiben élő házaspár, az Úz-völgyi Csinódon családot alapító néprajzkutató, Sepsiszéki Nagy Balázs és felesége, Nagy Erika tanítónő négy éve úgy döntöttek, hogy saját családjuk mellett a Teremtő Atya és a magyarság gyarapodásának szolgálatába állítják életüket. Az unitárius férfi és a református feleség két gyermekükkel egy olyan ökumenikus központot álmodott meg az elzárt tanyavilágban, ahol felekezeti hovatartozástól függetlenül bárki megnyugvást találhat és megerősödhet hitében, amely központja lehet a gyermekáldásért vagy a már megfogant magzatok életéért imádkozóknak.

Az imák segítették őket abban, hogy lakóhelyük szomszédságában megépüljön egy kis rönkkápolna, melyet 2015. szeptember 26-án szenteltek fel.

A következő nagy esemény a búcsús mise volt. „Mivel idén Gyümölcsoltó Boldogasszony napja Nagypéntekre esett, ezért tolódott az ünnep későbbre. Gyönyörű, napsütéses nap köszöntött le ránk ezen az ünnepen, igazi gyümölcsoltó és magzatfogató idő. Hálásak vagyunk a csíkszentgyörgyi plébániának, hogy

az egyházközség ünnepei közé kis kápolnánk védőszentjének napját is beiktatta. Örömmel tapasztaltuk, hogy ezen a hétfői munkanapon több mint kétszázan eljöttek a búcsús misére. (...) Úgy érezzük, hogy nemcsak a havasi tanyavilág lakói, hanem Alcsík falvainak hívó népe is magáénak érzi a csinódi kápolnát. Az Isten dicsőségére, hálából épített kápolnát egyre többen keresik fel.” – számolt be Sepsiszéki Nagy Balázs a nagy eseményről 2016 tavaszán.

A kápolna jeles kezdeményezések központjává vált. Imanapokat tartanak, és 2017 szeptemberében innen

indították el az örökös imaszolgálatot. „Ez azt jelenti, hogy egy általunk összeállított imafüzér naponta el fog a kápolnában hangzani. Előtte mindig megkondul a gyarapodó magyarságért szóló harang. (...) Az esztendő egy vagy akár több napján bárki teljesíthet egyedül vagy családjával, baráti körével, imacsoportjával szolgálatot. A naponkénti imaalkalom nincs órához kötve. Mindenki akkor jön fel a kápolnához, amikor éppen időt tud szakítani erre. Az összeállított imafüzér elmondásán kívül napi imaszándékokat is meg lehet fogalmazni, halát lehet adni.” – írta Balázs.

2018 tavaszán pedig útjára indították a Székelyföldi Vándorbölcső Programot. „Tudatosan választottuk erre az alkalomra Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepét, hiszen Mária igene üzenet a ma élőknek is.(...) Akik eljöttek, s vállalták a havas úton történő utazás izgalmát, különleges élményekben részesültek. Az áldott állapotban lévőket, a kisgyerekeket és az idősebb embereket lovas kocsisának szállították a kápolnához. Nagy örömeinkre sok kisgyerekes család jött el a hívó szóra, s olyan kismama is volt az ünneplők között, aki jövő héten hozza világra negyedik gyermekét.

A Kovács István László csíkszentgyörgy-bánkfalvi segédlelkész által celebrált szentmise ideje alatt kisütött a nap, és a kápolna fölött szivárvány jelent meg.

Ugyanígy a kápolna felszentelésének reggelén is szivárvánnyal jeleztek az égiek. Nagy örömeinkre a vándorbölcsőket megvásárló támogatóink közül is többen megjelentek a rendezvényen, és a szentmise után öt bölcső átadására került sor. (...) A kápolna szív alakú ablaka előtt elhelyezett bölcsőbe jelképesen Lövétéről kölcsönzött, helyi népviseletbe öltöztetett babák hirdették, hogy ezt a Homoród-menti nagyközséget nemrég az ezer gyermek falujaként emlegették. A közepén elhelyezett faragott bölcsőt Csepel Polgármesteri Hivatala ajándékozta, a többi bölcső Veres Ferenc sepsiszentgyörgyi fafaragó-asztalos műhelyéből került ki. Egy bölcsőt maga az asztalos ajándékozott a programnak. (...)

A vándorbölcső programhoz továbbra is fogadjuk a felajánlásokat és bölcsőket fogadó családokat. (...) A program előkészítési időszakában és a tegnapi ünnepségen is kiderült, hogy népünkben van gyermekvállalási kedv és van igény bölcsőkre. Amelyik nép bölcsőbe fektet be, annak van jövője!” – írta a házaspár.

Sikerült megnyerni az ügynek Bőjte Csaba testvért is, aki csatlakozott a vándorbölcső-mozgalomhoz, s maga is részt vett egy átadáson. „Gyergyószárhegyi Tatárdombon, a tegnapi ünnepségen két fiatal pár is átvett egy-egy vándorbölcsőt! Köszönjük Sepsiszéki Nagy Balázsnak, hogy nem csak sopánkodik, siránkozik, hogy fogy a nemzet, hogy nincsenek

gyermekek, hanem szeretettel, jóssággal, itt is, ott is megjelenik ajándékkal, egy-egy vándorbölcsővel, és az élet mellett döntött fiatalok mellé áll! Álljunk mi is melléje, és a gyarapodó Kárpát-medencéért dolgozzunk imádságos szeretettel!” – írta a ferences szerzetes, aki felkereste a kápolnát is, ahol 2018 elején szentmisét tartott.

Balázsba közben villám csapott, de az isteni gondviselésnek hála, túlélte, s egy hosszabb rehabilitációt követően teljesen felépült. A házaspár ezután saját jó példával is szeretett volna elől járni, s bár mindketten bőven elhagyták a 40. életévüket, s korábban évekig nem esett teherbe Eszter, kitartó imával Istenhez fordultak az újabb gyermekáldásért. A Teremtő csodájára nem kellett sokat várniuk. 2018. május 1-jén megszületett harmadik gyermekük.

A következőket írták levelükben: „Harmadik gyermekünk fogadalmi baba, ugyanis 4 évvel ezelőtt, a balesetemet követően a feleségem a csíksomlyói templomban a Szűzanyának azt a fogadalmat tette, ha helyrejövek, akkor megszüli a harmadik gyermekünket. Nehézségek árán, de a jó Isten kegyelmében mindig bízza összejött a harmadik gyermek. (...) Dicsőség Istennek azért, hogy általa részesei lehettünk a teremtésnek! Csinódon a patakunkon két hete született egy kisfiú és egy szomszédasszonyunk most van a szülészeten, aki szintén egy legénykét fog a világra hozni. Nem véletlen, hogy 3 éve innen indult el a Gyarapodó Magyarság mozgalom.”

Legújabb tervük, hogy a lelki adoptálás mozgalmát minél szélesebb körben elterjesszék. Ez imádságos elköteleződést jelent az édesanyja méhében abortusz általi halállal fenyegetett gyermek védelmében. A lelki adoptálás művébe való bekapcsolódás egy – egyedül csak Isten által ismert gyermek – lelki szüleivé tesz minket. Így ír erről Balázs: Jelenleg Magyarországon évente mintegy 30.000 abortuszra kerül sor, ami egy Hajdúböszörmény vagy egy Mosonmagyaróvár nagyság város népességszámával egyenlő. Ma Magyarországon minden harmadik születésre jut egy abortusz.

Nincsenek pontos adataink a határon túli magyar közösségekre vonatkozóan, de az tudható, hogy például Románia jelenleg élen jár a magzatgyilkolás terén, s ennek részese az itt élő magyar közösség is. A lelki adoptálás egy spirituális magzatvédő tevékenység, melynek során a mozgalomba bekapcsolódó személy egy 9 hónapon át naponta elmondott ima, valamint egyéni felajánlások segítségével megmenthet egy halálra ítélt magzatot. Én hiszek abban, hogy az általam vállalt 9 hónapon át tartó naponkénti imával hozzájárulok ahhoz, hogy még egy gyerek leszülessen a Kárpát-medencébe. Azt is elképzeltem, hogy ez egy kislány lesz, és azt is elképzelhetőnek tartom, hogy egyszer majd találkozni fogok vele. Abban is hiszek, hogy az idei Gyümölcsoltó Boldogasszony napjától számítva egy éven belül lesz harmincezernél több magyar ember a Kárpát-hazában, aki bekapcsolódik ebbe a népességsökkenést célzó mozgalomba. A kápolnához érkező zarándokok mindegyikének beszélek erről a lehetőségről és bízik abban, hogy lesznek olyanok, akik innen távozva döntenek a lelki örökbefogadásról.”

Kívánjuk, hogy Balázs és családja továbbra is ilyen erős hittel és elszántsággal védje az életet! Aki szeretne csatlakozni a mozgalomhoz, a <http://lelkiadoptalas.hu/> címen talál további információt.

Bali János

Szentelek élete Cabrini Szent Franciska

Az Észak-Olaszországból származó Cabrini Szent Franciska száz évvel ezelőtt, 1917. december 22-én hunyt el Chicagóban, maga után hagyva az általa alapított Jézus Szent Szíve nővérek kongregációját és mindazt a művet, amit a Gondviselő Isten e nagyszerű lélek által végbevitt. Élete folyamán Cabrini anya hatvanhét házat alapított, halálakor rendházaikban 1.500 volt a nővérek száma, 5.000-nél több árva gyermek állt a nővérek oltalma alatt, és több mint 100.000 beteget kezeltek a „Colombus” nevet viselő kórházaikban. Halála után Svájcra és Ausztráliára is kiterjesztették a kongregáció hatáskörét. 1964-ben a nővérek száma 3.500 volt. Cabrini anyát 1938-ban boldoggá, 1946. július 7-én szentté avatták. Ő volt az első nő az USA-ban, akinek ez a megtiszteltetés osztályrészül jutott. Emléknapját december 22-én tartjuk.

Franciska egy tehetős lombard parasztcsalád leánya volt, 13. gyermekként 1850-ben látta meg a napvilágot. A család légköre mély keresztény áhitattal és felebaráti szeretettel átitatott volt. Franciska kisgyermekkorától arról álmodott, hogy távoli országok hithirdetője lesz. Ez a kívánság nem pusztán kalandvágyból fakadt. Eredetileg Kínába kíváncszott, mivel azonban nem mehetett a Távol-Keletre, hosszú ideig úgy látszott, hogy egyáltalán nincs is szerzetesi hivatása. Ebben az időben Olaszországban még nem volt női missziós kongregáció. Gyenge egészsége miatt a meglevő szerzetesek kétszer is elutasították felvételi kérelmét. Tanulni kezdett, és megszerezte a néptanítói oklevelet. Úgy látszott, hogy tanítónő lesz egy faluban, amikor egyszer csak teljesen szokatlan módon mégis megbizonyosodott hivatásáról.

A Lodi egyházmegye támogatásával Codogno városkában lányárvaházat nyitottak, melynek két vezetője alkalmatlannak bizonyult az árvaház irányítására: elhanyagolták feladataikat és szüntelenül perlekedtek. A püspök, hogy felelősségük tudatára ébressze őket, megengedte, hogy fogadalmat tegyenek és szerzetesruhát öltsenek. Mivel magatartásukon nem változtattak és csak szégyent hoztak a szerzetes névre, Gelmini püspök és monsignore Serrati, a ház lelki vezetője 1874-ben Francesca Cabrinihez fordult, hogy teremtsen rendet a zűrzavarban. Ő, mivel értett hozzá, hogy megnyerje az árva gyermekek szeretetét és ragaszkodását, csakhamar olyan sikert ért el ápolásuk és nevelésük terén, hogy heten közülük később hozzá hasonlóan szerzetesi fogadalmat tettek.

Miután mindkét „alapítót” eltanácsolták a „Gondviselés házából” - amint az intézetet nevezték -, csakhamar Cabrini anya lett a kicsi, de virágzó közösség feje. Konventet létesített Codognóban, és miután több társnőt talált a szomszédos falvakban, Milánóban megnyitott egy másik házat, ahol otthont rendezett be a tanítónő-növendékek számára. Cabrini anyában az egészséges emberi értelem született zsenialitással és vállalkozó kedvvel párosult; ez tette lehetővé, hogy a meggondolatlanul alapított és rosszul vezetett „Gondviselés házat” új kongregációvá alakítsa. Nem feledkezett meg missziós hivatásáról sem; felismerte, hogy az intézet csupán provinciális jellegű marad, ha nem sikerül házat alapítania Rómában. 1887-ben jelent meg az Örök Városban mindenféle ajánlás vagy kapcsolat és anyagi eszközök nélkül. Állhatatossága és céltudatossága végül megnyerte ügyének Róma bíboros vikáriusának támogatását, aki azzal a feladattal

bízta meg, hogy ne csak egy házat alapítson a városban, hanem kettőt: egy „szabad iskolát” és egy óvodát.

Amikor a Jézus Szent Szíve missziós nővérek szabályzatát 1901-ben bemutatták XIII. Leó pápának, fellelkesült rajta, és azonnal meg is erősítette a kongregációt. Magánkihallgatása alkalmával azt tanácsolta Cabrini anyának, hogy inkább Amerikába menjen, mint Kínába, felhívva figyelmét az olasz bevándorlók nyomorúságos helyzetére és a segítség halaszthatatlan voltára. A polgárháború után ugyanis az Egyesült Államok számos nemzet fiainak otthonává vált. A nem angolul beszélők bevándorlása már az Atlanti-tengerpart gyarmatosításának idejében megkezdődött, a bevándorlók azonban többségükben Észak-Európából érkeztek.

Ez a helyzet az USA katolikus egyházára is súlyos feladatokat rótt. Mivel ezek az új bevándorlók rendszerint csak alig, vagy egyáltalán nem tudtak angolul, saját anyanyelvükön kellett őket oktatni és gondozni. Az angolul beszélő többség nem törődve azzal, hogy legnagyobb részük hihetetlenül szegény, megvetette és kizsákmányolta őket. A bevándorlók között talán az olaszok sorsa volt a legrosszabb. A németekkel szemben például szervezetlen csoportokban telepedtek le. Olasz papok és szerzetesek nem kísérték őket. A nagyvárosok nyomornegyedeiben telepedtek le, ahol csak a legalacsonyabb rendű és a legrosszabbul fizetett munkákhoz juthattak hozzá. Úgy tűnt, hogy még az Egyház is elhagyta őket. A püspökök jórészt ír születésűek voltak, és azon fáradoztak, hogy bebizonyítsák: a katolikusok is lehetnek jó, angol nyelvű amerikaiak; ezért ezek az újonnan érkezett idegenek kínosan érintették őket. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben küldte Franciskát a pápa Amerikába, ami később élete fő műve lett.

Már harminckilenc éves volt, amikor Corrigan érsek meghívására megérkezett New Yorkba. Azonban a meghívás ellenére az árvaház megalapítására irányuló terve egyáltalán nem találkozott az érsek egyetértésével és jóakarásával. Bár szerzetesek egy házat a vállalkozás számára New York egyik előkelő negyedében, az érsek azonban attól félt, hogy a szomszédok ellenvetésétől, hogy rossz szemmel nézik majd a rongyos olasz gyerekeket. Cabrini anyának azonban végül sikerült elnyernie beleegyezését egy kísérlethez. Azzal, hogy állandóan kért Krisztus szegényei számára, társnői segítségével sikerre tudta vinni az árvaház tervét, hacsak egy peremkerületben is. 1892-ben pedig megalapította a „Columbus” kórházat. Valamennyi kórház, amelyet később más helyeken alapított, ugyanezt a nevet viselte.

1909-ben Cabrini anya megkapta az USA állampolgárságát. Bár fő érdeklődése az Egyesült Államokban élő olaszokra irányult, munkáját nem korlátozta csak az ő támogatásukra, hanem új alapításokat hozott létre Közép- és Dél-Amerikában, Franciaországban, Spanyolországban és Angliában is. Néhányat közülük elsősorban azzal a céllal nyitott meg, hogy utánpótlásról gondoskodjon amerikai alapításai számára. A Szent Szív hithirdetőinek fő tevékenysége iskolák, árvaházak és kórházak megnyitásából állt; sok nővért állítottak a szegénygondozás munkájába is. A coloradói Denver körüli bányavidéken gyakran a bányákba is leszálltak, hogy meglátogassák és tanáccsal lássák el az ott dolgozó olaszokat. Gyakran lehetett velük találkozni a Sing-Singben, New York nagy fogházában is, ahol a halálraítélteket vizsgálták.

Cikkem témájául azért választottam Cabrini Szent Franciskát, mert ő egy hétköznapi, egyszerű ember volt, tele

Isten és embertársai iránti szeretettel és értük való tenni akarással. Hozzám közelebb állnak a hozzá hasonló, „hétköznapi szentek”, akik látszólag nem tettek semmi különöset, mégis kiemelkedtek környezetükből pont, mint Cabrini anya. Tette a dolgát, még akkor is, amikor elutasították a szerzetes rendek, amikor mégis újra elhívást kapott, amikor úgy látszott végleg fel kell adja missziós terveit, és amikor végül maga a pápa küldte misszióba. Nem keseredett el, nem fordított hátat Istennek, az egyháznak, hanem pont ellenkezőleg új feladatot keresett, mivel szolgálhatja Istent és embertársait. Mert közben a szeretete és segíteni vágyása kicsit sem csillapodott, vagy kopott meg. Csak mindig a lehetőségekhez szabottan gyakorolta. Viszont amikor indíttatást érzett, nem kérette magát, nem habozott, észrevette, felismerte a hívást és azonnal munkához látott. Még akkor is, ha eleve kudarcra ítéltetett vállalkozásnak érezhették mások. Rendületlenül hitt a munkája sikerében. Talán emiatt is álltak mellé olyanok is, akik először nem igazán akarták tetteikkel, anyagiakkal támogatni.

Hányszor érezzük mi is, hogy reménytelen a helyzetünk; és valóban, néha tényleg egyszerűbb már az elején feladni. De láthatjuk, sokszorosan megéri küzdeni is! Persze nem azt mondom, ennyi elég és akkor Isten már mindent

megad, mert ez természetesen nem igaz. Bizonyára voltak olyan dolgok Franciska életében is, amit nem sikerült megvalósítani, biztosan rengeteg kudarc és megpróbáltatás is érte. De mégsem adta fel, haladt az úton, amiről azt gondolta, Isten neki szánta. És ez az ami számomra példa az ő életében, hitében, munkásságában.

Ferenc pápa egy évvel ezelőtt, az alapítónő halálának 100. évfordulóján ezt mondta: „Az Úr tegye figyelmesé a szemeteket a szegények iránt, akik városainkban és országainkban élnek. Cabrini anya belenézett az árva gyerekek, a bűnözésre kényszerülő munkanélküli fiatalok és a munkától kizsákmányolt férfiak és nők szemébe, és éppen ezért köszönjük meg az Istennek őt az életszentségéért. Bárkiben képes volt felismerni Jézus arcát és azonnal meg tudta gyümölcösöztetni az Úrtól rábízott talentumot. Életműve annak köszönhető, hogy Pál apostol példája nyomán teljesen egyesült Jézussal: „Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad” (Fil 4,13).”

Mindnyájunknak kívánom, hogy a szeretet által indított jó elhatározásainkat valóban megcselekedjük, és általuk hitünkben növekedjünk, reményünkben erősödjünk, és szeretetünkben tökéletesedjünk.

Jánosi Erika

Kornél aya válaszol

1. Látom, hogy a vasárnapi miséken egyesek a szentáldozást követően térdet hajtanak, mások viszont nem. Melyik a helyesebb, illetve nem lenne szerencsés egységessé tenni ezt a mozdulatot?

Liturgikus és teológiai szempontból az a helyes, ha a szentáldozás után nem hajtunk térdet sem az oltár, sem a tabernákulum felé, mert amikor magunkhoz vettük az eukarisztikus Krisztust, akkor ő valóságosan bennünk van, és ezért értelmetlen a bármelyik irányba történő tiszteletadás. Némi túlzással azt mondhatnánk, hogy ezekben a pillanatokban egyenesen előttünk kellene térdet hajtani, mert mi váltunk élő szentségházzá.

Az pedig egyenesen fájdalmas, amikor azt látom, hogy valaki a rosszat, a helytelent még fokozza is, pl. az említett, felesleges térdhajítás helyett csak egy térdbiccentést végez. Szépen kérem, ezentúl ne tegye, hanem vegye magához tisztelettel az oltáriszentséget, ballagjon a helyére, és ott folytassa az imádást, illetve a hálaadást.

Másrészt azért sem kell térdet hajtani a tabernákulum felé, mert az ekkor többnyire üres, hiszen az eukarisztia a pap és az akolitus kezében lévő áldozatodényekben van.

S ha már a térdhajítás szóba került, szabadjon megjegyezni, hogy az -amikor kell, pl. a templomhajóba lépéskor- valóban térdhajítás legyen, szabályos módon, vagyis a jobb térdünk érintse meg a földet, a lelkünk pedig társítsa ehhez a mozdulathoz az Isten

előtti alázatát, tiszteletet, hódolatot.

Ha valaki az életkora vagy üzleti problémái miatt nem képes erre a gesztusra, inkább helyettesítse egy méltóságteljes, szép meghajlással, de semmiképpen se silányítsa le egy semmitmondó térdbiccentéssel.

Az egységessítésről pedig annyit, hogy ezt újra és újra megpróbáljuk, legutóbb a hónapokon keresztül tartó, liturgiát elemző prédikáció-sorozatomban beszéltem erről, ám sajnos mindig vannak olyanok, akik vagy nincsenek ott és nem hallják, vagy egyszerűen nem képesek megérteni és/vagy megvalósítani az elhangzottakat. De nem adom fel, tovább próbálkozom a liturgikus népneveléssel, és reményem szerint a kérdésére adott válaszom is ezt a célt szolgálja.

2. Igaz-e, hogy nem részesülhet katolikus temetésben az, aki nem fizette egyházi adóját?

Először engedjen meg egy szóhasználati pontosítást: ne mondjuk, hogy adó, mert ez nem egy kötelezően behajtandó közteher, mint az állam és az önkormányzat által kivetett illetékek, inkább nevezzük egyházi hozzájárulásnak, amely kifejezi, hogy az illető katolikus szívesen támogatja templomát, közösségének hitéletét.

S valóban ez a célja, az egyház működtetése, fenntartása, hiszen az könnyen belátható, hogy pl. az Isten házában a rezsiköltségei vagy restaurálása súlyos milliőkat emésztenek fel, ezért szükség van a jólelkű hívek támogatására. Egyébként ha valaki ezt

lelkiismeretesen kívánja tenni, akkor a Püspöki Kar útmutatása alapján a nettó jövedelmének 1 %-át fizeti erre a célra, mely összeg még így is jócskán elmarad a szekták által követelt tizedtől, azaz 10 %-tól.

Persze mindenütt vannak olyanok, aki vagy egyáltalán nem, vagy pedig csak fogcsikorgatva, kényszerűségből adnak egy minimális alamizsnát egyháznak, miközben cigarettára, alkoholra és számtalan fölösleges dologra a sokszorosát pazarolják. Sebaj, lelkük legyen rajta, majd egy-szer elszámolnak lelkiismeretükkel. Mi azonban ne ítéljük el az illetőt, inkább sajnáljuk, mert talán még nem tapasztalta meg a nagylelkűség és segítőkészség örömét.

Én mindenesetre ekkor is a szolgálatukra leszek, és ha rászorulnak, segíteni fogok nekik, mert nem pénzért, hanem önzetlenül gyakoroljuk a felebaráti szeretetet. Ebből következően elvégzem a temetési szertartást azoknál is, aki egy fillért sem áldoztak templomunkra, és még csak meg sem kérdezem a gyászszertartás intézése során, hogy fizették-e hozzájárulásukat.

Tehát aki ebben a formában (is) támogatja egyházát, annak hálásan köszönjük jóságát, míg akinek zárt a szíve a nagylelkűsége, attól ezt nem követeljük, inkább megmutatjuk neki -gyógyító terápiaként-, hogy az egyház ingyen szereti őt.

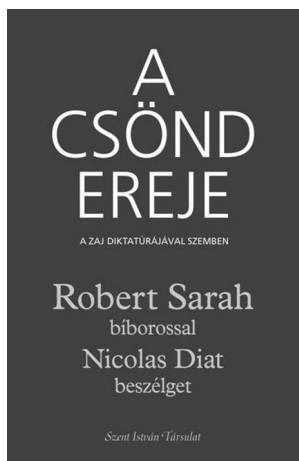
Továbbra is érdeklődéssel várom kérdéseiket.

„Eljő, eljő Emmánuel, hogy üdvözüljön Izrael!”

Ó-antifónák refrénje

Könyvajánló

A csönd ereje a zaj diktatúrájával szemben
Robert Sarah bíborossal Nicolas Diat beszélget

Kevés jobb olvasmányt találhatnánk a karácsonyi készület, advent idejére, mint „A csönd ereje a zaj diktatúrájával szemben” című könyvet, amelyet 2018-ban adott ki a Szent István Társulat, Barsi Balázs OFM fordításában.

Az afrikai (Guinea) születésű Sarah bíboros korunk egyik nagy iránymutatója, a katolikus hit hűséges védelmezője. Nem véletlen, hogy a modern kori hitvesztés ellenszerének az imát, Istennel való szoros, és még annál is szorosabb közösséget tartja. Csak így juthat el az ember a megfelelő alapálláshoz: az alázathoz. Ennek feltétele, hogy bensőnkben megteremtjük az Istenre figyeléshez szükséges körülményt: a benső csöndet.

A könyv felépítése: a beszélgetést moderáló Nicolas Diat a bevezetőben bemutatja a karthauziak lagrasse-i apátságában Sarah bíborossal együtt tett látogatásukat. Egy nagyszerű felajánló imával zárul a fejezet. Ezután következik a 365 hosszabb-rövidebb elmélkedés a csönd erejéről, végül egy hármásban folytatott beszélgetés következik, ahol az eddigi két említett mellé csatlakozik Dom Dysmas de Lassus, aki a Grande Chartreuse monostor priorja, a karthauzi rend generális atyja.

Adventről manapság nem a böjt, a befelé fordulás, hanem a fények, illatok, hangok, s a mindezek keltette hangulat jutnak az emberek eszébe. A keresztény ember is gyakran esik

abba a hibába, hogy érzelmi szempontból közelíti meg az ünnep misztériumát, ahelyett, hogy lelki érzékeit irányítaná Isten titkára, magára az érkező Igére.

Keresztényként ebben a világban élve, de nem e világnak a törvényei alapján kell léteznünk. Emiatt elengedhetetlen, hogy különbséget tudjunk tenni nem csak jó és ártalmas, de szükséges és felesleges behatások között is, és határozottan meg tudjuk választani, hogy mit engedünk be tudatunkba, életünkbe. Hogyan tájékozódjunk?

Ennek eszköztét: a csöndet ajánlja Sarah bíboros 365 rövid elmélkedése. A külső csönd megteremtésének, és az ennek révén megtalálható belső csönd lehetőségét mutatja be az olvasó számára. A kötet olvasása közben nyílik rá szemünk, hogy mennyi olyan dolgot hagyunk mindennapjainkban hatni ránk, amely lelki eltompulást, vakságot okoz, és Isten szava, indításai iránti érzéketlenséget alakít ki bennünk. Gondolatainak megszívvelése egy igazi böjtöt: a szemek, a nyelv, az érzelmek és akarat böjtjét alakíthatja ki. Ez a fajta készülődés üresíti ki a lelket annyira, hogy meghallja a bensőjében jelenlévő Isten halk szavát. Csak ez adhat igazi indítást Isten iránti szeretetre és engedelmessegre, mely aztán a felebarátok szeretetére és szolgálatára is képessé tesz.

Hajba Imréné

Egy kis nevetető

Egy kisfiú a misén megkérdezi az apját a prédikáció közben:

-Apa, mikor lesz már vége?

Mire az apuka odasúgja:

-Már rég vége van fiam, csak a plébános úr nem veszi észre.

-És ön miért került ide?

-kérdezi a börtönlelkész az egyik elítélttől.

-A hitem miatt.

-Ugyan már, az lehetetlen.

-De igen: azt hittem, hogy nem működik a riasztó.

A szemináriumban a kissé gömbölyded papnövendék rááll a mérlegre, és azon mesterkedik, hogy minél jobban behúzza a hasát. Szobatársa csipkelődve megjegyzi:

-Ez nem segít.

-Dehogynem, különben nem látom a számokat.

Egyházközségi hírek

A december 22-i roratén a Keresztelő Szent János Kórus végzi a zenei szolgálatot.

December 24-én, hétfőn, délután 16 órakor lesz a pásztorjáték, amelyen fellép a Keresztelő Szent János Kórus, a Magnificat Gyerekkar és hittanos gyermekeink, erre az alkalomra mindenkit szeretettel várunk!

Ugyanezen a napon éjféle misét is tartunk a szokott rendnek megfelelően.

Karácsony ünnepén, december 25-én az ünnepi miserendnek megfelelően 7.30-kor és 9.30-kor lesznek szentmisék.

Szent István vértanú ünnepén, december 26-án csak 7.30 órakor lesz szentmise.

December 30-án, Szent Család ünnepén a szokásos vasárnapi rendnek megfelelően 7.30-kor és 9.30-kor lesznek a misék.

December 31-én délután 17 órakor tartjuk év végi hálaadásunkat.

Január 1-jén, Szűz Mária Istenanyaságának ünnepén reggel 9 órakor lesz szentmise.

Egyházközségünkéről ezután a világhálón is olvashatunk.

Rendszeresen frissülő honlapunkon megtalálhatók lesznek

közösségünk hirdetései, programjai.

Webcím: www.ullo.vaciegyszegye.hu

Emails levelező listánkra feliratkozók rendszeresen értesülhetnek programjainkról. Feliratkozni ezen a címen lehet: ullo.katolikus@gmail.com.

Laudate Dominum

Az Üllői Katolikus Egyházközség negyedévenként megjelenő lapja, XVI. évfolyam 4. szám

Felelős kiadó: Kovács Kornél plébános, Szerkesztették: Bayer Erika, Mezei Zsófia és Fazekas-Szűcs Péter

Munkatársak: Hajba Imréné, Jánosi Erika, Bali János, Bán Róbert

Szerkesztőség elérhetősége: 2225 Üllő, Templom tér 4.; Tel.: 29/263-005, laudatedominum@freemail.hu

Nyomdai kivitelezés: Pátria Nyomda Zrt.